ÜZENET

a vártemplomi református egyházközség tagjainak

4. szám **2013. Reformáció**

Reformáció – A visszaalakítás ünnepe

„Legutoljára pedig, mint egy torzszülöttnek, megjelent nekem is. Mert én a legkisebb vagyok az apostolok között, aki arra sem vagyok méltó, hogy apostolnak neveztessem, mert üldöztem Isten egyházát. De Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok, és hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló, sőt többet fáradoztam, mint ők mindnyájan; de nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme. Azért akár én, akár ők: így prédikálunk, és ti így lettetek hívőkké." (1Kor 15,8-11)

Istené a dicsőség azért, hogy Sepsiszentgyörgy református népe ebben az évben a reformáció emlékünnepére készülve közös istentiszteleti alkalmakon vehetett részt a város négy református gyülekezetében. Hétfőn a Gyöngyvirág utcai gyülekezeti házban, kedden a vártemplomi, szerdán a szemerjai templomban, és végül csütörtökön, a reformáció emlékünnepén a belvárosi templomban úrvacsoraosztással zártuk közös ünneplésünket. Jómagam a szemerjai templomban hirdettem Isten igéjét 2013. október 30-án, és ezt szeretném megosztani a kedves olvasókkal is.

Számomra sokat jelent a reformáció jelentései közül a „*visszaalakítani*" kifejezés. Ez a szó már önmagában is kötelez, bátorít és irányt mutat. Akkor, ha valami eltért, eltorzult az eredeti alaktól, formától, azt minél hamarább vissza kell alakítani, formálni. Hadd szemléltessem ezt egy történettel.

Egy építkezési telepen a pallér, aki vezette az építkezést, aki ácsoknak és kőműveseknek osztotta a parancsokat, nem örvendett valami nagy tiszteletnek a munkásai körében. Haragudtak rá, mert szigorú és goromba volt. Egyszer az egyik kőművesinas kieszelte, hogy csúnyán megtréfálja a pallért. Éjszaka elcsente a mérőlécét, és ügyesen levágott belőle két centimétert. Másnap a pallér mit sem sejtve kimérte és elkészítette az épület falain az ablakkeretek helyét. Amikor hozták az ablakokat, és illesztették volna be, azok sehogy sem találtak. Az asztalosok hatalmas veszekedésbe kezdtek a pallérral, hogy melyikük mért rosszul. Aztán rájöttek, hogy jó lenne összehasonlítani egymás métereseit, hogy vajon egyformák-e? Így végre kiderült, hogy a pallér colstokja bizony két centiméterrel rövidebb.

Sokszor kell nekünk is megtapasztalnunk az életben, hogy milyen zűrzavar szokott keletkezni akkor, ha valami eltér az eredeti mértéktől, alaktól. Biztos vagyok abban is, hogy a Sátán megváltoztatja a keresztyének „*mérőléceit*", hogy ne legyen minden rendben. Hogy az Isten által megteremtett rend felboruljon. Hogy az Isten által teremtett világnak és benne az embernek a képe eltorzuljon. Úgy, ahogyan megvan a nemzetközi mérték- és súlyegység hivatal, amelyben őrzik a hiteles alapmétert, platinából és irídiumból azért, hogy ehhez lehessen igazítani minden más mértéket, úgy nekünk is meg kell találnunk a hiteles, eredeti, Istennek tetsző mértéket, formát, ami még nem torzult el, ami még nem alakult át.

Hogyan tegyük meg mindezt? Először is fel kell fedeznünk életünkben azokat a területeket, ahol szükséges a visszaalakítás, ahol torzulásaink vannak, ahol elmosódik, vagy teljesen más képet festünk, mint amit Isten elvár tőlünk. És ez a munka mindig egy hatalmas takarítással jár egy ember életében. Ilyenkor bukkannak elő a szemét alól az igazi értékek, kincsek, melyekkel Isten azért áldotta meg az életünket, hogy azokat ne ássuk el, ne temessük be a szemét közé, hanem használjuk arra, hogy örömöt okozzunk általa Istennek és embertársainknak.

Télen egy hóembert készítettem a kislányommal. Amikor elkészült, egy kis idő múlva sok hó hullott le, és eltakarta a hóember vonásait. Ahhoz, hogy visszanyerje eredeti alakját, le kellett a friss hótól sepernem. Így már ismét láthatóvá váltak a szemei, szája, orra és a gombjai. Sokszor ennyire eltorzul, eldeformálódik a mi hitéletünk is. Nem látszik rajtunk az istenképűség, az, hogy mi Istennek a gyermekei vagyunk, és az ő szemében annyira értékesek, mintha mi lennénk az egyetlenek ezen a világon. Ezért szükséges a takarítás, hogy megtaláljuk az elveszett értékeket, hogy visszaalakítsuk életünket Istennek tetsző életté.

A 16. században is egy ilyen nagytakarítás történt, amikor letakarították a port, a sok téves emberi gondolkodást Isten igéjének ősi, tiszta igazságairól. Így kerültek elő és fényesedtek meg újra a régi értékek, és ragyogtak fel Isten kijelentésének őseredeti igazságai. Így vált hangsúlyossá az a bizonyos öt Solus: egyedül Jézus Krisztus a közbenjáró Isten és ember között, mert egyedül Ő adta az életét mindannyiunk helyett (Solus Christus); egyedül kegyelemből kaphatunk bocsánatot Istentől (Sola Gratia); egyedül hittel ragadhatjuk ezt meg és tehetjük a magunkévá (Sola Fide); minderről egyedül a Szentírás tájékoztat hitelesen minket, mert egyedül ez Isten ihletett kijelentése önmagáról, rólunk és a velünk való tervéről (Sola Scriptura). Mindezért a sok csodáért egyedül Istené legyen a dicsőség (Soli Deo Gloria).

Ezekből kifolyólag történhetett meg a reformáció visszaalakításának a csodája, amely nemcsak az egyházi életben, hanem a társadalmi, anyanyelvi, kulturális, szociális és még számos területen is kifejtette hatását. De ezek mégis ott kezdődtek, amikor első szám első személyében újjászületett az ember. Ezért kell nekünk imádkoznunk, hogy a visszaalakítás történjen meg mindenekelőtt az emberek szívében. Tudjam elmondani Pál apostollal együtt, hogy nekem is megjelent.

Pál apostol torzszülött állapotnak nevezi azt az időt, amit nem Krisztussal töltött. A Krisztus nélkül eltöltött idő eldeformált időt jelent. A torzszülött állapot meggyógyítása a születés lehetőségében van. Az újjászületés lehetőségében. Abban az újjászületésben, amit maga Nikodémus is nehezen értett meg, pedig nagyon jól ismerte az írást. Az újjászületéssel megtörténik a visszaalakítás csodája. Az ember felismeri, hogy sem önmagára nem támaszkodhat, sem a jó cselekedeteire, hírnevére, származására, hanem csak az Isten által felkínált kegyelemre, amit olyan hittel kell elfogadnia és magához ragadnia, mint amilyen erős hittel tudott kiáltani a vak Bartimeus: „*Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam!*” Ilyen kegyelemre szorult emberekként kell nekünk is találkoznunk Isten kegyelmével Jézus Krisztus által.

Pál apostol ezt a kegyelmet tapasztalta meg, amikor megállította őt Krisztus a damaszkuszi úton. Neki mint az apostolok közül a legkisebbiknek is megjelent, és Isten kegyelmére hivatkozva tudja elmondani azt is, hogy „*vagyok, ami vagyok*”.

Ezért kell nekünk is egészen személyessé tegyük a visszaalakítás evangéliumát. Megjelent-e már nekem Isten üdvözítő kegyelme? Hány év telt el és vajon mennyi fog még eltelni úgy, hogy nem történt meg az újjászületés csodája és öröme az életemben? Hol torzult el az életem? Hol van a legnagyobb szükség a visszaalakítás csodájára?

Ha egyenként ilyen személyesen megtapasztaljuk a reformáció csodáját, ha visszaalakítjuk életünket Istennek tetsző életté, akkor teljes meggyőződéssel biztosra vehetjük azt is, hogy mindez kihat és megváltoztatja ismét egyházunk, társadalmunk, országunk és az egész világ arculatát. Nem lesznek többé üresek a templomok, nem lesznek többé porlepte Bibliák. Visszaalakul a családi életünk, az embertárainkkal való kapcsolattartásunk. Ismét felfedezzük azokat a kincseket, melyeket Isten azért adott, hogy mások javára fordítsuk, mások életét is meggazdagítsuk. Isteni öröm költözik olyankor a szívünkbe, amikor látjuk és tapasztaljuk, hogy ismét visszaalakult a rend. Visszataláltunk a keskeny útra, mert hallgattunk az életmentő felszólításra, miszerint menjünk be a szoros kapun, azért hogy életünk és megmaradásunk legyen. Adja a kegyelmes Istenünk, hogy minél több ember megérezze és megtapasztalja a reformációnak ezt a csodáját. Ámen.

Bucsi Zsolt Tamás, beosztott lelkipásztor

Emlékezzünk és tanuljunk!

Városunk legősibb, leghíresebb és legszebb emléke a vártemplom, mely szoros kapcsolatban állt a Székely Mikó Kollégiummal. Minden vasárnap a Mikó ifjúsága istentiszteletre a vártemplomba járt, mely a diákok számára Isten háza volt. Az iskolai évkezdést, valamint az évzáró ünnepélyeket is itt tartottuk. Személyesen is közel áll szívemhez ez a templom, hisz itt konfirmáltunk 1939. május 18-án, unokámat, Gyopárt itt keresztelték meg az 1981. évben, majd a vártemplomi gyülekezet előtt konfirmált. A konfirmáció latin szó, megerősítést jelent. Megtanultuk, hogy a konfirmáció után is van élet, mert nemcsak istentiszteletre-járásra és úrvacsorával élő taggá-fogadásra, hanem közösségre, megszólításra, értelmes tevékenységekre vágyó fiatalok egyházban való maradására készítettek fel. Mindebben a munkában a Székely Mikó Kollégium szelleme is döntő volt. A Mikóban sok paptanár tanított, akik tisztán látták, hogy a kamaszkor nem könnyű időszak, ezért nyitva hagyták számunkra a gyülekezet ajtaját, hogy bemehessünk akkor is, amikor nincs istentisztelet, minden kötöttség nélkül éljünk. Az utolsó éves diákok legátusi szolgálatot teljesítettek a falvak templomaiban karácsonykor és húsvétkor.

A reformáció emlékünnepeit is a vártemplomban tartottuk, ahol imádkozott Andrási Tivadar főgimnáziumi paptanár, emlékbeszédet hirdetett Szász Béla főgimnáziumi vallástanárunk. DE megünnepeltük az Úr mennybemenetelének ünnepét, a hősök napját, az anyák, a fák, és az ifjúság napját. Ezeken az Ünnepeken Felszeghi István, Turóczy László, Kiss Árpád paptanárok imádkoztak, és emlékbeszédet hirdettek.

Megemlítem azt is, hogy 17 évig mint a vártemplomi egyházközség presbitere és a sepsi református egyházmegye főgondnoka voltam. Teljes meggyőződéssel tudom elmondani, hogy a keresztyén eszme volt az, mely megőrizte anyanyelvünket, védte nemzeti öntudatunkat. Jézus parancsa nem zárja ki, sőt megköveteli az igazságban és szeretetben történő emlékezést és emlékeztetést. Azt, hogy ki az ember, és hová emelkedhet vagy süllyedhet, egyedül az Úr nyilatkoztatja ki, aki Jézus Krisztusban egyszerre beszél nekünk önmagáról és rólunk. Áldott az Úr, aki megmutatta nekünk, hogy Ő a mélységek Ura is. Áldott legyen, mert megtanított bennünket arra, hogy mindenkitől elhagyatva azt jelenti, neki kiszolgáltatva lenni örök megmenekülés, felemelt emberségű humanitás, végtelen szabadság és majdani örök élet.

Ha azt akarjuk, hogy egykor ne kelljen önmagunk lelkiismerete előtt szégyenkeznünk, akkor ne cselekedjünk lelkiismeretünk ellen, ha pedig mégis megcselekedtük, akkor bátran kövessük meg a nyilvánosságot. Legyen bennünk Péter nagycsütörtöki bűntudata, amely a megnyugvás új útján indít el bennünket. Gondoljunk, emlékezzünk arra, amit gyermekkorunkban hallottunk szüleinktől és lelkipásztorainktól: csúnyát ne mondj, mert megver a jó Isten, fogadj szót, mert Jézus akkor szeret, és becsületes ember lesz belőled!

Most, amikor a reformációt ünnepeljük, tanuljuk meg, a reformációnak köszönhetjük, hogy magyarul beszélünk, írunk, olvasunk. Ha nem jön el az a dicső 1517-es év, akkor ma a Kárpát-medencében latinul (deákul) és németül beszélne minden magyar. Számunkra is intő példa a „német iskola”, melyet a Habsburg – osztrák – császár építtetett a vártemplomunk külső várfalaiból, elrendelve, hogy a hivatalos nyelv a német!

A reformáció egyetemes lelki megújulást kér. Reményünk az ifjúságban van, a következő nemzedékben. Őket kell nevelnünk és nekik kell átadni a stafétabotot. Ne felejtsék el soha, hogy az országhatárok szétválasztanak ugyan bennünket, magyarokat, de összeköt a hit, a közös nyelv, a közös kultúra és a közös emlékezet.

Dr. Szőts Dániel

Idősek Vasárnapja

2013. október 13-án a délelőtti istentiszteleten idén is, Isten kegyelméből immáron másodjára megtartottuk az Idősek vasárnapját. Gyülekezetünk IKE-s fiataljai lelkesen elvitték a több mint 220 meghívót a 80. életévükben járó, valamint a 80 évnél idősebb gyülekezeti tagjainknak. Legtöbben már előre jelezték, hogy betegségük miatt nem tudnak eljönni a templomba, de megköszönték, hogy meghívtuk és azt is, hogy gondoltunk rájuk. Olyan esetekben, amikor a család nem tudta megoldani az idős egyháztag templomba való elszállítását, mi segítettünk. Örömmel tapasztaltuk, voltak olyanok is, akik megkérték a családtagjaikat, hozzák el a templomba, így családtagjaikkal együtt érkeztek az istentiszteletre. Aki betegsége miatt nem tudott eljönni, annak a fiatalok azt is felajánlották, hogy kérésre az ünnepnapokon, amikor úrvacsoraosztás van, szívesen elmegyünk haza hozzájuk, hogy ott kiszolgáltassuk az Úrvacsorát.

Az igehirdetés alapigéjét a meghívókon is szereplő igevers képezte: „*Vénségetekig ugyanaz maradok, ősz korotokig én hordozlak! Én alkottalak, én viszlek, én hordozlak, én mentelek meg*.” (Ézs 46,4) Az igehirdetésben szó volt arról, hogy mennyire fontos szerepe lehet az idős embernek egy közösségen belül. A fiatalok számára valóságos kincsesbánya azoknak a jó tanácsoknak a sokasága, amelyeket az időseink nem innen-onnan olvasgattak, hanem megtapasztaltak, mert megélték őket, és levonták a tanulságot a sok megélt eseményből. Jó ezt nekünk meghallgatni és továbbadni. Ugyanakkor valóságos papi szolgálatot végeznek el akkor, amikor azt teszik, amit Jób tett, akinek elkerültek már otthonról a gyermekei, de ő minden reggel áldozatot mutatott be érettük is, hogyha netalán vétkeztek, akkor bocsássa meg Isten az ő bűneiket. Ilyen közbenjáró papi szolgálatot végez nagyon sok szülő, nagyszülő, dédszülő, akinek már elfogyott az ereje a fizikai munkához, de ahhoz nem, hogy kezeiket összekulcsolják és imádkozzanak gyermekeikért, családjukért, gyülekezetükért. A felolvasott Ige központi üzenete az volt, hogy figyeljünk még jobban az életünkben Istenre, akit nem nekünk kell hordozni, mint a pogány népeknek az ő pogány isteneiket, hanem Ő hordoz minket. Ő alkotott meg minket, Ő visz minket. Ismeri minden nyomorúságunkat, minden gondolatunkat. Az én feladatom az, hogy felvegyem én is a vállamra a magam keresztjét – legyen az betegség, özvegység, magányosság, gyász vagy bármi –, és kövessem az én Jézusomat, akinek a legnehezebb keresztet kellett felvennie, hisz életét adta érettem. Őt kövessem, mert ő ad nekem éppen elegendő erőt ahhoz, hogy a keresztemet elbírjam.

Joó Sándor gondolatával végződött az igehirdetés, aki Simeon történeténél kiemeli azt, hogy az idős Simeon számára – aki meglátta a Názáreti Jézusban a Krisztust, az Isten Fiát – az idő többé nem múlik, hanem telik. Ha az idő múlik, azt jelenti, hogy fogy, minden órával, nappal és elmúló esztendővel rövidebb lesz, egyre kevesebb van belőle hátra, és egyszer egészen elfogy. De ha az idő telik, akkor nő, minden nappal közelebb visz a kiteljesedéshez. Telik, telítődik, mint ahogyan egy pohár is telítődik, mígnem megtelik. Kiteljesedik benne az élet. A múló idő viszi az életet egyre messzebb, a telő idő hozza az életet egyre közelebb. Aki felett múlik az idő, az rendszerint hátrafelé néz. Aki számára telik az idő, az előre néz. A múló idő öregít, a telő idő megérlel. A múló időben a halál kapuzárás, a telő időben pedig kapunyílás, csak a múlandóság vége és az örök élet kiteljesedése.

Igehirdetés után egy rövid műsorral kedveskedtünk. Könczei Jenő zenetanár orgonán kísérte Mocanu Prezsmer Erika énekesnőt, aki két éneket énekelt el: Alessandro Stradellától az *Irgalmazz Istenem* című éneket és Wolf Pétertől az *Ave Maria*-t, közben László Andrea másodéves konfirmálónk szavalta el Sík Sándortól *A legszebb művészet* című verset.

Istentisztelet után sor kerül a szeretetvendégségre, melyre külön köszönet illeti a nőszövetségi tagokat, akik süteményt hoztak a tea és kalács mellé. A szeretetvendégségen köszöntöttük özv. Daragics Ilonka nőtestvérünket, aki gyülekezetünk legidősebb tagja, ha Isten megtartja az életét, akkor jövő áprilisban 100 éves lesz. Ugyancsak itt szavalta el Ruzsa Dénes presbiter két saját versét, Kovács Ilona nyugalmazott óvónő-tanítónő pedig Reményik Sándor *Az Ige* című versét mondta el.

Azt hiszem, hogy mindnyájan erőt merítettünk és feltöltekeztünk a találkozás öröméből, és reménykedünk abban, hogy jövőre is találkozni fogunk Isten kegyelméből. Isten tartsa meg idős testvéreink életét, és adjon nekik még több hitet, erőt és egészséget.

Reményik Sándor: Az Ige

Vigyázzatok ma jól, mikor beszéltek,
És áhítattal ejtsétek a szót,
A nyelv ma néktek végső menedéktek,
A nyelv ma tündérvár és katakomba,
Vigyázzatok ma jól, mikor beszéltek!
E drága nyelvet porrá ne törjétek,
Ne nyúljon hozzá avatatlanul
Senki: ne szaggassátok szirmait
A rózsafának, mely hóban virul.
Úgy beszéljen ki-ki magyarul,
Mintha imádkozna,
Mintha aranyat, tömjént, myrrhát hozna!

És aki költő, az legyen király,
És pap és próféta és soha más.
Nem illik daróc főpapi talárhoz,
S királyi nyelvhez koldus-dadogás.
Vigyázzatok ma jól, mikor beszéltek,
Vigyázzatok: a nyelv ma szent kehely,
Ki borát issza: Élet borát issza,
Előre néz s csak néha-néha vissza -
S a kelyhet többé nem engedi el!

Ruzsa Dénes: Közeledik a vég?

Öregedünk, öregedünk,
Érezzük, hogy fogy az erőnk.
Úgy fogy, mint az a hóharmat,
Amelyikre rásüt a nap.
Ezzel fogy el a türelem,
Mert, hogy az élet gyötrelem,
Sóhajtozunk, nyűgölődünk,
Napjainkban így tengődünk.

Kibírhatatlanok vagyunk,
Fájdalmunkban belerogyunk.
Panaszkodunk fűnek-fának,
Hogy ránk mily rossz napok járnak.
Pedig van nekünk vigaszunk,
Mert Isten a mi támaszunk.
Ő van hozzánk mindig közel,
Amikor erős keze átölel.

Nincsen okunk félelemre,
Hogyha Ő int türelemre,
Hogyha jön életünk áldott orvosa,
Hogy sorsunk jóra fordítsa.
Áldása, ha ott van rajtunk,
S érte imát rebeg ajkunk,
Könnyebb lesz az öregségünk,
Ha az Isten mindig vélünk.

Ruzsa Dénes: Öregségünkben

Az élet tovaszáll, mint a vándorfelhő,
Ami vele múlik vissza soha nem jön.
Megettük már mi is a kenyerünk javát,
Eltöltöttük éltünk örömeit s baját.
Napjainkban már csak vonszoljuk magunkat,
Görnyedezve járjuk mindennapi utainkat.
Aggódunk fölötte: Mi lehetett velünk,
Hogy ilyen nehezen tengetjük életünk?

Mindig „fáj valahol” panaszaink vannak,
Minden baja megvan minden egyes napnak.
Zsörtölődők vagyunk a végtelenségig,
Minden kicsi bajra felszökünk az égig.
Keressük a gyógyszert, mindig a legjobbat,
Betegségeinkre a legtalálóbbat,
Reménykedve abban, hogy amíg használjuk,
Régi egészségünket újra megtaláljuk.

Lapozzuk-lapozzuk mindig a könyveket,
Amelyek leírják a gyógynövényeket,
Mert minden levélben látunk megújulást,
Minden virágszálban teljes meggyógyulást.
A baj pedig ott van az öregségünkben,
Ez ami bajt okoz az egészségünkben.
Amit elkövetünk emberi bohóság,
Mert az öregségere sajnos nincs orvosság.

Ezért azt ajánlom minden szenvedőnek,
Amikor a korral minden bajok jönnek,
Testi fájdalmait tűrje türelemmel,
A megújult napot fogadja örömmel.
Sorsát pedig bízza kegyelmes Urára,
Kezét kulcsolja mindennap imára.
Ha lelki nyugalmát ezáltal megleli,
Fájdalmait s gondjait könnyebben viseli.

Mert a jó Istennek mindenre van gondja,
Ő az elesettet mindig felkarolja.
Jóban és rosszban is ő van mindig veled,
Ha ezt megérzed nyugodt lesz életed.
Nem érzed annyira tested fájdalmait,
Könnyebbre fordulnak keserves napjaid.
Mind tested, mind lelked nyugalmát megleled,
Ha a kegyelmes Úr ott van mindig veled.

Ha így találkozol az egek Urával,
Ajkaidon mindig könyörgő imával,
Bizony mondom néked, megújulsz lélekben,
S boldogan távozol az örök életbe.

Sík Sándor: A legszebb művészet

A legszebb művészet tudod mi,
Derült szívvel megöregedni.
Pihenni, hol tenni vágyol,
Szó nélkül tűrni, ha van, ki vádol.

Nem lenni bús, reménye vesztett,
Csendben viselni el a keresztet,
Irigység nélkül nézni végig
Mások erős, tevékeny éltit.

Kezed letenni ölbe
S hagyni, hogy gondod más viselje.
Ahol segíteni tudtál régen,
Bevallani nyugodtan, szépen,
Hogy erre most már nincs erőd.
Nem vagy olyan, mint azelőtt.

S járni amellett szép vidáman,
Istentől rád szabott igában.
De ezt a békét honnan vesszük?
Onnan, ha ezt erősen hisszük,
Hogy teher, amit vinni kell,
Az égi honra készít fel.

Ez csak a végső simítás
A régi szíven, semmi más.
Ez old fel minden köteléket,
Ha a világ még fogna téged.

Az Úr nem szűnik meg tanítani,
Ezért kell sok harcot vívni,
Idősen is, míg csendesen a szív
az Úrban megpihen és kész vagy
az Ő kezéből venni, hogy minden Ő -
S te sem vagy semmi.
S akkor lelked kegyelmes atyja
A legszebb munkát is megadja.

Kezed imára kulcsolod -
ez mindennél dicsőbb dolog.
Áldást kérsz szeretteidre -
Körülötted nagyra és kicsinyre.
S ha majd munkád betellett,
S a végső óra elközelgett,
Engedsz az égi szent hívásnak,
Enyém vagy, jöjj, el nem bocsájtlak.

Családi hírek

2013. augusztus 25-től lapzártáig a következőkről számolhatunk be:

Megkereszteltük

Both Ferenc Zsolt és Farkas Erika lányát **Johanna** névre.
Butak István és Barich Hilda fiát **István Krisztián** névre.
Kolcza Jenő és Nyárádi Andrea lányát **Melánia** névre.
Karda László Huba és Bajka Kata Eszter fiát **Hunor László** névre.
Ficz József Attila és Baróthi Mária fiát **Dávid Attila** névre.
Pakucs Zoltán és Balogh Anna fiát **Hunor** névre.
Balogh Csaba József és Hegyi Katalin Kinga fiát **Csaba Andor** névre.
Kis Alpár és Sárdi Anca lányát **Kincső Anna** névre.
Dénes Attila Csongor és Barabás Melinda lányát **Andrea Dorka** névre.
Imádkozzunk érettük!

Isten áldását kértük

Pályi-Kis Sándor és Simon Izabella
Farkas Péter és Katona Katalin
Forró László és Lepedus Lívia
házasságára.
Imádkozzunk érettük!

Eltemettük

Fésüs Istvánné szül. Szász Magda Mária,
özv. Taubner Sándorné szül. András Ilona,
Köcher Blanka, Bencze Lajos,
özv. Darvas Jánosné szül. Veres Irma,
Bede Ibolya, Ursuj Albert, Joós Lajos Mihály,
özv. Mózes Elemérné szül. Balogh Irma,
Gyulai Gabriella Kinga, Dénes Géza,
özv. Henter Béláné szül. Kovács Irén,
Barol Sándorné szül. Mocan Piroska,
Oláh Ferenc, Gáll Mihályné szül. Ábrahám Mária,
özv. Tóth Józsefné szül. Szinte Éva,
özv. Kölcze Sándorné szül. Karsai Etelka,
Akácsos Sándor, özv. Szöcs Antalné szül. Molnár Ibolya,
Kis György ***testvéreinket.***
Imádkozzunk a gyászoló családokért!

HIRDETÉSEK:

- Akik megtöltötték a hazavitt kartonperselyes adománybögréket, melyekkel támogatni kívánják a Diakónia Alapítványt, kérjük, hogy Advent első vasárnapján szíveskedjenek azokat visszahozni és istentisztelet előtt odaadni a szolgálatos presbiterasszonynak.
- November 24-én IFJÚSÁGI ISTENTISZTELETET tartunk, melyen igét hirdet Marosi Árpád a Sepsiszentgyörgy III. Belvárosi Gyülekezet beosztott lelkipásztora. Az istentisztelet alatt keresztyén ifjúsági énekeket játszik Hajdú Loránd és barátai. Istentisztelet után pedig GITÁREST lesz teával és kaláccsal. Szeretettel várunk mindenkit erre az alkalomra.

Elérhetőségünk:

Dezső András: 0723588395
Bucsi Zsolt Tamás: 0742413269
Lelkészi Hivatal: 0267351254

Nyitva tartás
Lelkészi Hivatal

Hétfő: 9–13 óráig
Kedd: 9–13 óráig; 16–18 óráig
Szerda: 9–13 óráig; 16–18 óráig
Csütörtök: 9–13 óráig; 16–18 óráig
Péntek: 9–13 óráig; 16–18 óráig

Szombaton és ünnepnapokon a lelkészi hivatal zárva van.

Köszönjük:

- az adományaikat, mellyel támogatják az *Üzenet* további megjelenését;
- az ünnepi adományokat;
- Incze Margit, Fadgyas Márta, Méder Rozália, Bucs Eszter, Hadăr Erzsébet, Bod Rozália, Román Edit, Bokor Ildikó, Dénes Erzsébet, Gergely Erzsébet, Décsei Ibolya, Cotara Ibolya, Staicu Mária, Jakab Anna, Ursuj Teréz nőszövetségi tagoknak a süteményeket, amit a szeretetvendégségre hoztak az Idősek Vasárnapján;
- az Ikéseknek, hogy elvitték az időseknek a meghívókat;
- a focis Ikés fiúknak, hogy beneveztek az október 19-én megtartott Háromszéki IKE sportnapra, melyen minifociban az idén is bajnokok lettek.
- Dénes Levente árkosi gyakornok lelkipásztornak, hogy az októberi ifjúsági istentiszteleten hirdette Isten igéjét. Isten áldása legyen az életén.

Gyülekezeti alkalmaink

Vasárnap	délelőtt 10 órától	**VASÁRNAP DÉLELŐTTI ISTENTISZTELET**
	délután 6 órától	**VASÁRNAP DÉLUTÁNI ISTENTISZTELET**
Szerda	délután 5 órától	**NŐSZÖVETSÉGI BIBLIAKÖR**
Péntek	délután 6 órától	**IKE**
Szombat	délelőtt 9 órától	KONFIRMÁCIÓS ELŐKÉSZÍTŐ – ELSŐÉVESEK
	délelőtt 10 órától	KONFIRMÁCIÓS ELŐKÉSZÍTŐ - MÁSODÉVESEK
	délelőtt 11 órától	VALLÁSÓRA

Szeretettel várunk!

Az *Üzenetet* kiadja a Sepsiszentgyörgy I. Vártemplomi Egyházközség
Szerkesztette: Bucsi Zsolt Tamás beosztott lelkipásztor
Korrektúra: Babos Erika